

Arrest

nr. 191 776 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 20 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/08/2015

Overdracht CGVS: 23/02/2016

U werd een eerste maal gehoord op 11 mei 2016 van 9u07 tot 13u20 en een tweede maal op 5 december 2016 van 14u24 tot 18u13 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester X, was bij het eerste gehoor aanwezig. Meester X loco meester X woonde het tweede gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakese staatsburger van Arabische origine te zijn. U bent een sjiiitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad, wijk Ur, Sabe Kosour. U verklaarde dat u werkzaam was in de bouwsector, daarnaast hebt u ook werkervaring als automechanici en als kapper.

U verklaarde dat uw problemen in 2010 begonnen. In februari 2010 begaf u zich naar Tikrit voor een opdracht in de bouwsector. Op de derde dag dat u in Tikrit verbleef, kreeg u ruzie in een café met een oudere man. Deze man stelde u vragen en verweet u uw sjiiitische geloofsstrekking. U werd kwaad en sloeg de man met een waterpijp. U werd onmiddellijk gearresteerd. Nadien bleek dat de oudere man een officier was, namelijk amid (brigadier-generaal) M.G.A. U werd een drietal maanden vastgehouden in Tikrit. U werd ervan beschuldigd een terrorist te zijn en u werd ervan verdacht moorden en ontvoeringen begaan te hebben. Gedurende deze drie maanden werd u herhaaldelijk gefolterd. Onder druk van de foltering legde u valse bekentenissen af over misdaden die u zagezegd in Tikrit en in Bagdad gepleegd had. Tijdens uw opsluiting in de gevangenis van Tikrit leerde u een soennitische man kennen met wie u bevriend raakte. In maart 2010 werd deze vriend, Y.A.A., vrijgelaten. Na drie maanden diende u voor de rechter te verschijnen. U vertelde de rechter dat u onder dwang de bekentenissen had afgelegd. De rechter sprak u vrij voor de misdaden die u zagezegd in Tikrit had begaan, maar hij was niet bevoegd uitspraak te doen over de misdaden in Bagdad. Hierdoor werd u overgeplaatst naar Bagdad. U werd opgesloten in de al-Tobji gevangenis voor minderjarigen. Op 28 oktober 2010 werd een vrijlatingsbevel opgesteld. U werd vrijgesproken en u mocht de gevangenis verlaten. Na uw vrijlating bleef u in contact met uw soennitische vriend Y.A.A..

Een week na uw vrijlating werd u opgeroepen om langs te komen op het bureau nr. 55 in Sadr City van de sjiiitische militie Jaysh al Mahdi/Saraya al Salam. Militieleden ondervroegen u over uw opsluiting en waarom u buiten Bagdad gewerkt had. Drie à vier maanden later werd u opnieuw ontboden door Saraya al Salam. Ditmaal vroegen ze u voor hen te werken als automechanici tegen een loon van 1500 dollar per maand. U weigerde en zei dat u liever zelfstandig werkte. Ook daarna werd u af en toe aan de tand gevoeld door deze militie. In juli 2014 vond een aanslag plaats in de Ur wijk. U werd ondervraagd door de militie over deze aanslag. De oom van uw moeder, A.R.A. – zelf een lid van Saraya al Salam – kwam af en toe tussen in uw contacten met de militie en raadde u aan samen te werken met de militie. Omwille van de veiligheidssituatie in de regio Tikrit, zocht uw vriend Y.A.A. in december 2014 een woonplaats in Bagdad. U hielp hem aan een woning en trad op als getuige voor de huurovereenkomst die afgesloten werd op 10 december 2014. Op 19 december 2014 was u aan het werk op een bouwwerf, toen drie leden van Saraya al Salam naar u toe kwamen. U moest meekomen. De militie had vernomen dat u een woning verhuurde aan een soenniet uit Tikrit en vond dit verdacht. Ze verdachten uw vriend Y.A.A. er bovendien van dat hij iets te maken had met de aanslag in de Ur wijk. U werd een nacht vastgehouden op het bureau nr. 55 en vervolgens werd u overgebracht naar een verlaten, onafgewerkte woning in de buurt van al Hamidiya. In totaal zat u tien dagen vast. Gedurende uw vasthouding werd u elke avond ondervraagd en gefolterd. De tweede dag na uw ontvoering, deed uw vader aangifte bij de politie. Na tien dagen kwam u vrij, dankzij bemiddeling van de oom van uw moeder. U ging naar huis en werd thuis verzorgd. De oom van uw moeder kwam langs en zei dat hij u dit keer wel had kunnen helpen, maar dat de personen die u viseerden niet te vertrouwen waren en u zeker zouden vermoorden. U besloot Bagdad te ontvluchten. Begin januari 2015 werd u door uw vriend M. naar Kerbala gebracht. U verbleef daar bij uw zus. In de nacht van vijf januari kreeg u telefoon van uw vader. Hij vertelde u dat drie auto's van Saraya al Salam waren langsgeslagen en dat ze een dreigbrief afgaven. Toen u ongeveer twintig dagen in Kerbala verbleef, kreeg u telefoon van M. Hij vertelde u dat de militie hem ondervraagd en gefolterd hadden, waardoor hij uw verblijfplaats opgebiecht had. De zoon van uw zus hoorde ook dat mensen naar u op zoek waren op de markt van Kerbala. U beseftte dat u niet langer in Kerbala kon blijven en in februari 2015 nam u een vlucht van Najaf naar Istanboel. In mei 2015 verliet u Turkije en reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland tot u België bereikte op 17 augustus 2015. Op 18 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd op 14 juni 2006 te al-Sadr, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 27 januari 2009 te al-Rusafa, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd op 6 juni 2010 te Sabe Kosour, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie afgeleverd op 13 oktober 2013 te al-

Shaab, een kopie van de kieskaart van uw vader afgeleverd te Kerbala, een kopie van het politieel dossier aangaande uw gevangenschap in 2010, een kopie van een dreigbrief opgesteld op 5 januari 2015, een aangifte (klacht) ingediend door uw vader op 20 december 2014 aangaande uw ontvoering, een kopie van de klacht van uw vader die opgenomen werd door de rechtbank, een kopie van een huurcontract van 10 december 2014, een handgeschreven brief met uitleg over bijkomende stukken, enkele foto's waarop de oom van uw moeder te zien is en een USB-stick met twee filmpjes (over een aanslag en over een manifestatie). Na het tweede gehoor voegde u nog een verklaring van een arts toe aan de stukken op datum van 12 december 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u bedreigd werd door de sjiiitische militie Saraya al Salam. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd namelijk aangetast door meerdere inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen:

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u op 20 februari 2010 de man geslagen had in het café, waarna u opgepakt werd. Uw eerste dag in Tikrit was een rustdag, de tweede dag begon u te werken en de derde dag vond het incident in het café plaats (CGVS, gehoorverslag 11 mei 2016, hierna CGVS1, pg 11). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS bleek u dan ineens niet meer in staat te zeggen hoe lang u al in Tikrit verbleef toen het incident plaatsvond. U zei dat u maximum een week in Tikrit was en dat het ook minder kon zijn. Nogmaals gevraagd naar het aantal dagen dat u al in de stad verbleef op dat moment, antwoordde u dat het intussen zes jaar geleden is, dat u geen valse datum kon opgeven en dat u enkel wist dat het in februari 2010 gebeurde, u kon het niet onthouden omdat er in zes jaar tijd heel veel kan gebeuren (CGVS, gehoorverslag 5 december 2016, hierna CGVS2, pg 4). Nochtans was u tijdens het eerste gehoor wel in staat om de zaken nauwkeuriger in de tijd te situeren, hoewel ze toen ook al geruime tijd voor het gehoor plaatsvonden en uw verklaring voor uw vaagheid dus geen steek houdt.

Daarnaast kwamen uw opeenvolgende verklaringen over de gevangenschap van uw vriend Y.A.A. niet overeen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat Y.A.A. een maand in de gevangenis bleef en dan vrijgelaten werd in maart 2010. U was niet honderd procent zeker, maar u hield het op maart 2010. (CGVS1, pg 15). Aangezien u daarnaast verklaarde dat u opgesloten werd in Tikrit in februari en daar drie maanden bleef tot u overgeplaatst werd naar Bagdad, dus ongeveer tot eind mei 2010, zat u zelf nog vast in Tikrit toen Y.A.A. vrijgelaten werd na een maand (CGVS1, pg 9, 11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u Y.A.A. na een maand leerde kennen en dat dit twee maanden aan een stuk duurde. Toen u overgeplaatst werd zat Y.A.A. nog vast (CGVS2, pg 5 en 6). U zei ook dat Y.A.A. iets van een vijftig dagen voor uw vrijlating (op 28 oktober 2010) werd vrijgelaten uit de al-Tobji gevangenis in Bagdad wat u telefonisch van hem vernam (CGVS2, pg 6). Dit valt geenszins te rijmen met uw initiële verklaring dat Y.A.A. een maand in de gevangenis bleef. Toen u erop gewezen werd dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeen stemden, ontkende u uw initiële verklaring, zei dat u zo iets niet gezegd had, dat u de exacte data van die zwarte dagen nog kende en dat het misschien een fout was van de tolk of van de interviewer. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Uw verklaringen kwamen niet overeen op meerdere punten, namelijk zowel wat de duur van de vasthouding van uw vriend betreft, als het moment waarop hij vrij kwam, zodat een vertaalfout uitgesloten lijkt. U gaf na het eerste gehoor overigens aan dat u de tolk goed begrepen had en dat u ook de vragen begrepen had (CGVS1, pg 21).

Uw opeenvolgende verklaringen over de contacten die u had met de sjiiitische militie Saraya al Salam na uw vrijlating, stemden evenmin overeen. U verklaarde namelijk enerzijds meermaals dat u één week na uw vrijlating al op het appel geroepen werd op het bureau van de militie (CGVS1, pg 17), anderzijds kon u tijdens het tweede gehoor niet meer zeggen dat u na een week al opgeroepen werd door de militie. U leek in de war en verklaarde dat het enige tijd na uw vrijlating was.

Gevraagd om wat nauwkeuriger te zijn, had u het over 50 dagen na uw vrijlating, dan zei u 19 of 20 dagen en dan 55 (CGVS2, pg 9). U bleek u dan ook geenszins te herinneren dat u tijdens het eerste gehoor verklaard had, dat dit na een week zou plaatsgevonden hebben. U voegde dan toe dat u in totaal drie keer bij hen ging en ongeveer om de maand moest terugkeren, wat ook al niet te rijmen valt

met uw voorgaande verklaring dat er tussen uw eerste en uw tweede contact met Saraya al Salam drie à vier maanden zat (CGVS1, pg 17 en CGVS2, pg 9). Voorts werd vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat er een aanslag plaatsvond in de Ur wijk in 2014 en dat u toen ondervraagd werd door de militie over de aanslag en dat de volgende keer dat u contact had met hen tijdens uw ontvoering was in december 2014 (CGVS1, pg 10, 19), terwijl u tijdens het tweede gehoor stelde dat u in 2014 slechts één keer contact had met de militie (CGVS2, pg 10). Geconfronteerd met het gegeven dat deze verklaring niet overeen stemde met wat u voordien verklaard had, zei u dat de aanslag niet in juli plaatsvond (CGVS1, pg 10), maar op zeven mei (CGVS2, pg 10). Vervolgens paste u uw verklaring aan en stelde u dat u toch al contact had met de militie voor de ontvoering in december 2014 en dat ze u voordien al kort ondervraagd hadden over de aanslag en dat u dus twee keer in 2014 met hen contact had (CGVS2, pg 11). Het kan niet overtuigen dat u dit voordien niet spontaan vermeldde en eerst met stelligheid verklaarde dat u in 2014 slechts één keer contact had met de militie.

Ten slotte werden ook discrepanties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen in december 2014 en januari 2015. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat u mishandeld werd tijdens uw ontvoering, dat u gewond was, dat u naar huis ging en de eerste hulp kreeg, maar dat u geen medische verzorging nodig had en dat u bang was om buiten te komen (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat u zelf naar een dokter, of eigenlijk een verpleger, ging om u te laten verzorgen, en dat deze verpleger u oplapte zodat u voorbij de controleposten kon gaan (CGVS2, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat u vorige keer zei dat u bij een verpleger ging, wat geenszins blijkt uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor en wat bovendien nog steeds niet te rijmen valt met uw verklaring dat u bang was om buiten te komen. Daarnaast gaf u twee verschillende versies over het moment waarop u vernam dat Saraya al Salam een dreigbrief had afgegeven aan uw vader. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u 's nachts opgebeld werd door uw vader die zei dat er drie auto's langskwamen, dat ze naar u vroegen en de dreigbrief afgaven (CGVS1, pg 10). Tijdens het tweede gehoor had u het dan over ongeveer twee auto's die langskwamen, dat u er zelf niet bij was, maar dat uw vader twee zei en dat uw vader u rond een uur of drie 's middags opgebeld had om te vertellen over de dreigbrief (CGVS2, pg 15). Dat u zich ineens niet meer zou herinneren dat dit belangrijke telefoontje 's nachts kwam en een volledig ander tijdstip opgaf tijdens het tweede gehoor, duidt erop dat u eender wat verklaarde.

Het geheel van bovenstaande inconsistenties en tegenstrijdigheden, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen, wel integendeel. Er rezen twijfels bij de authenticiteit van de documenten aangaande uw ontvoering. Zo lijkt het wel heel merkwaardig dat de twee documenten die u voorlegde ter staving van uw ontvoering, namelijk een document van het politiekantoor van al-Shaab en een document van de rechtbank van al-Shaab, precies dezelfde zwarte lijn gebruiken in de hoofding. Deze lijn vertoont op beide documenten op exact dezelfde plaats een knik, wat toch zeer merkwaardig is, gezien ze niet door dezelfde instantie werden afgeleverd. U kon hiervoor geen verklaring verstrekken (CGVS2, pg 14). Bovendien moest u dan nog toegeven dat u de klacht niet goed gelezen had, omdat u geen tijd had om de klacht na te lezen en u eerder een vrees voor uw leven had (CGVS2, pg 13), wat niet ernstig te noemen is, gezien u nu al meer dan een jaar in België verblijft, zodat u ruimschoots de tijd gehad heeft om de klacht te lezen. Dit getuigt van een gebrek aan interesse in uw eigen vluchtrelaas en de documenten die u zelf voorlegt ter staving van dit relaas, wat niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Toen u gevraagd werd om te vertellen wat in de dreigbrief geschreven wordt, gaf u een uiterst summiere samenvatting – namelijk dat u lid bent van een terroristische organisatie, wat overigens niet in de brief vermeld wordt (zie vertaling) en dat er stond 'als we hem zien gaan we hem doden' - en zei u dat u voor de rest het 'niet direct gelezen had', dat er niets positiefs in staat en dat u niet herinnerd wil worden aan het verleden, waarna u begon te klagen over de detailvragen die u gesteld werden (CGVS2, pg 14). Toen u nogmaals de kans geboden werd om te vertellen wat in de brief stond, kon u wel nog enkele zaken toevoegen, doch dit bleef onvolledig (CGVS2, pg 15). U kon zich bijvoorbeeld niet herinneren dat de brief vermeldt dat u een termijn van 24u kreeg om de wijk te verlaten en dat erin vermeld wordt dat u relaties onderhoudt met soennieten.

Het feit dat u stukken voorlegt waarvan u de inhoud niet goed kent, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dergelijke kopie van een dreigbrief kan overigens door eender wie mits enig knip- en plakwerk gefabriceerd worden. Het politioneel dossier aangaande uw opsluiting in Tikrit en Bagdad in 2010 bevat enkel kopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso al erg gering is. De layout van de vierde

pagina roept ook vragen op. De omranding loopt niet door, de onderzijde vertoont een stippellijn, het logo in de achtergrond is uiterst wazig, net zoals het logo op de tweede pagina, en lijkt er maar half op te staan, en waar het document zelf lijkt op te houden, is wel nog een blauwe stempel te ontwaren. Deze merkwaardige layout roept toch vragen op. Uit informatie waar het CGVS over beschikt, blijkt bovendien dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie met documenten en dat er tal van vervalsingen in omloop zijn. Zowat elk Iraaks document kan tegen betaling verkregen worden. Voor zover er nog enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in 2010 opgesloten zou geweest zijn in de gevangenis, dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande duidelijk gebleken is dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daarna persoonlijke problemen kende met de militie Saraya al Salam. Na 2010 maakte u geen aanstalten om Irak te verlaten. U besloot het land pas te verlaten na de vermeende ontvoering en toen u vernam dat Saraya al Salam ook in Kerbala naar u op zoek was. Uit uw verklaringen bleek niet dat u na 2010 nog problemen kende met de Iraakse overheid, het Iraaks politieel en/of justitieel apparaat. De kopie van het huurcontract dat u voorlegde, geeft een indicatie dat u inderdaad als getuige optrad bij een huurovereenkomst, maar ook niet meer dan dat. Dit document zegt immers niets over de problemen die u ten gevolge van die huurovereenkomst zou gekregen hebben met Saraya al Salam. De kopieën van foto's van leden van Saraya al Salam tonen evenmin aan dat u zelf problemen kende met deze militie. Hetzelfde geldt voor het filmpje van een manifestatie dat u voorlegde en de opname van een aanslag. De verklaring van de arts waarin opgelijst wordt welke littekens u hebt doet evenmin iets af aan de gedane vaststellingen. In dit schrijven wordt vermeld dat deze littekens het gevolg zouden zijn van een bomaanslag van oktober 2010, wat geenszins overeenstemt met uw verklaring dat de littekens het gevolg zijn van foltering. Dit schrijven van dr. J. is dan ook niet dienstig om de door u beweerde foltering aan te tonen.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk de kopie van uw identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de bewonerskaart en de kieskaart van uw vader en de kopie van de rantsoenkaart van uw familie, geven een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen niets af aan de hogervermelde vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas. U legde geen documenten voor die uw vertrekdatum uit Irak, die u zich niet exact kon herinneren, en reisweg konden staven. U verklaarde dat u uw paspoort verloor samen met andere persoonlijke bezittingen toen u achtervolgd werd door de Hongaarse politie (CGVS1, pg 8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen

gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het

beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge

hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Verzoeker voert in een eerste middel, aangaande de vluchtelingenstatus, een schending aan van de volgende bepalingen:

"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van het vluchtelingenverdrag, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de Commissaris-generaal besluit om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat geen geloof kan gehecht worden aan zijn relaas. Hij voert aan dat de Commissaris-generaal geoordeeld heeft op basis van een foutieve of onvolledige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land wel degelijk is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan hij net te lijden heeft.

Verzoeker meent dat hij veel en gedetailleerde informatie gegeven heeft en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van de Commissaris-generaal. Hij benadrukt dat de Commissaris-generaal de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag maar, net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat de Commissaris-generaal niet dit doel voor ogen had bij de

behandeling van zijn asielaanvraag. Hij denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontzeggen en hij tracht de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Hij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van de Commissaris-generaal volstaan om te concluderen dat zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn en dat deze slechts zijn onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing licht verzoeker toe als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Het is niet betwistbaar dat er enige onduidelijkheid was over het tijdsverloop en vooral het verblijf in Tikrit toen de feiten hebben plaatsgevonden. Zoals verzoeker het terecht aangaf, was verzoeker nog niet lang in Tikrit toen het voorval heeft plaatsgevonden en zijn deze gebeurtenissen reeds jaren geleden gebeurd. De volgorde van de feiten, zijn aankomst etc zijn steeds identiek en de geloofwaardigheid van de feiten op zich kan niet aangetast worden door het loutere feit dat verzoeker dan wel de derde of de (als voorbeeld) 5de dag (in de loop van de eerste week!) het incident met de 'oudere' man zou hebben gehad.

De situatie in tijd dient uiteraard te kunnen gebeuren, maar enkel als dit een ernstige invloed heeft op de feiten.

[citaat bestreden beslissing]

Ook hier dient verzoeker aan te geven dat tijdens het eerste interview bij DVZ alles vrij snel diende te gaan en dus niet de mogelijkheid had om alles op een gedetailleerde wijze toe te lichten. Verzoeker diende zich te beperken tot de essentie, hetgeen verzoeker ook deed. Hoe alles werd vertaald, kan verzoeker niet achterhalen en is overgeleverd aan de daden van de vertaler.

Bovendien is ook hier dit element niet van dergelijke aard om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te ontkrachten, wel in tegendeel. Het CGVS tracht bepaalde minder belangrijke elementen aan te halen om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken, zonder rekening te houden met het globaal geloofwaardig karakter van de verklaringen.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker werd meerdere malen opgeroepen. Het CGVS lijkt dit in bovenstaande te vergeten, maar verzoeker ging niet in op alle oproepingen, welke bovendien ook vrij ruimte tijd in het verleden liggen.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft een zeer moeilijke periode gekend en diende door een zwart dal te kruipen. Bij DVZ heeft hij slechts een zeer beperkte tijd gehad om zijn problemen te vertellen en kon uiteraard niet tot in detail alle voorvallen vertellen. Wel heeft verzoeker de grote lijnen van zijn relaas gegeven, hetgeen ook steeds werd bevestigd.

Het CGVS hecht te veel belang aan de elementen die er op zich niet toe doen. De vrees voor vervolging dient te worden onderzocht, de feiten die daar aanleiding toe hebben gegeven. De vraag of en wanneer exact dit alles is gebeurd, is minder belangrijk indien alle overige elementen van het relaas, (wie wat hoe) wel perfect overeenstemt met hetgeen het CGVS uit dossier en informatie heeft.

Hier blijkt enkel de tijdslijn (volledige dossier en dit op alle punten) problematisch te zijn. Hierdoor dient niet zozeer de tijdslijn te worden onderzocht, wel de achterliggende gebeurtenissen, die wel relevant en overeenstemmend zijn!

[citaat bestreden beslissing]

Het CGVS is hier ter kwader trouw waar zij zaken wenst te lezen om verzoeker af te wijzen, maar met een open geest zou kunnen vaststellen dat de verklaringen niet tegenstrijdig maar complementair zijn.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker was zelf niet aanwezig dus of er 2 dan wel 3 auto's waren, heeft verzoeker slechts uit tweede bron. Dit kon hij zelf niet nagaan.

Dat er een telefoon was om hem in te lichten, kan verzoeker bevestigen, doch ook hier opnieuw de problematiek van tijdslijn die zoals is gebleken – gelet op eigenheid van verzoeker – dient te worden gerelativeerd.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker is zelf niet de uitgever van deze documenten. Het CGVS legt geen enkel document voor waaruit de valsheid van de documenten zou kunnen blijken, laat staan dat uit de administratieve informatie zou blijken dat deze documenten niet met de modeldocumenten zouden overeenkomen.

Wat de zware lijn betreft, kan verzoeker geen uitleg geven.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker is eerlijk geweest toen hij aangaf niet de volledige inhoud van de documenten te kennen. Mocht verzoeker een relaas opgevest hebben, dan zou hij het verhaaltje gekend hebben en overeenstemmende stukken gebruikt hebben. Verzoeker, dermate getraumatiseerd heeft zich echter niet bezig gehouden met het creëren van stukken of verhalen, maar is er van uitgegaan dat de waarheidsvinding voldoende zou zijn om te kunnen bevestigen dat hij effectief reden heeft om te vluchten.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft met alle middelen proberen aantonen dat hij effectief van Bagdad is, daar problemen heeft gekend en er niet kon op vertrouwen veilig te zijn.

Dat het dossier bestaat uit (slechte) kopijen, is op zich natuurlijk niet verwonderlijk aangezien (net zoals in België) een persoon niet de mogelijkheid en/of het recht heeft om het origineel strafdossier mee te nemen.

De opmerkingen van het CGSV over de documenten werd niet gesteund door het administratief dossier of modeldocumenten waaruit zou blijken dat de voorgelegde documenten (of kopijen) niet zouden overeenkomen met de in het bezit van het CGSV zijnde officiële modellen.

Ook in officiële documenten in België zitten er schrijf en zetfouten.

[citaat bestreden beslissing]

Ondanks het gegeven dat deze elementen vast staan, is er geen analyse van het risico van verzoeker als zijnde lid van een bepaalde etnische of andere groep (zie ook subsidiaire bescherming)."

Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn consistente verklaringen in de procedure en meent dat deze bewijzen dat hij wel degelijk een gegronde vrees had voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat rechtspraak van de Raad duidelijk stelt, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten of er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Hij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. Verzoeker heeft een manifeste angst om teruggestuurd te worden en te onderworpen worden aan mensenrechtenschendingen. Hij stelt dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

- In een tweede middel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker een schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*.

Verzoeker wijst erop dat blijkens de Europese Richtlijn 2004/83/EG een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar *in globo*, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. De Commissaris-generaal moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal geen recente analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad heeft uitgevoerd en zich beperkt tot de situatie tot 23 juni 2016. Hij betoogt dat er wel degelijk sprake is van blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal meent te kunnen stellen dat het geweld niet het vereiste niveau zou bereikt hebben, dus dat er met andere woorden nog 'net' niet genoeg doden vallen om in aanmerking te nemen voor subsidiaire bescherming, doch laat na te motiveren hoe dit niveau moet bepaald worden, laat staan dat de Commissaris-generaal *in concreto* aantoont dat dit niveau (mede gelet op de erkenning van het blind geweld) niet bereikt is. Verzoeker citeert ter staving van zijn betoog uitgebreid uit een vluchtschrift van Caritas International. Hij voert aan dat de appreciatiemarge van de Commissaris-generaal in geval van twijfel in zijn voordeel moet gelden. Verder werpt hij op dat de Commissaris-generaal aangeeft dat er (minstens) voor bepaalde doelgroepen nood aan bescherming is, doch geen enkele *'in personam'* analyse toepast op verzoeker. Hij besluit aldus dat de beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 juli 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 februari 2017 van Cedoca toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de Commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De bestreden beslissing motiveerde terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in verzoekers verklaringen. Verzoekers betoog ter weerlegging van de motieven in de bestreden beslissing omtrent (i) het tijdstip van het gevecht in Tikrit, (ii) de duur van de gevangenschap van Y.A.A., (iii) de tijdstippen waarop verzoeker contact had met de militie en (iv) het moment waarop verzoeker gebeld werd over de dreigbrief, blijft beperkt tot de algemene stelling dat dergelijke tegenstrijdigheden gerelativeerd moeten worden, waarbij verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet *in concreto* weerlegt. De Raad stelt bovendien vast dat deze tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, zoals verzoeker beweert, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Waar verzoeker bovendien meermaals aanvoert dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn asielrelaas niet op gedetailleerde wijze kon toelichten, merkt de Raad op dat de motieven in de bestreden beslissing niet gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch louter en alleen betrekking hebben op tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers verklaringen tijdens de CGVS-interviews, waardoor verzoeker de relevantie van zijn verweer niet aantoonde.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij aanvoert dat zijn verklaringen omtrent de medische verzorging die hij ontving na zijn ontvoering niet tegenstrijdig, maar wel "*complementair*" zijn. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste CGVS-interview dat hij na zijn vrijlating naar huis ging en daar de eerste hulp ontving (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 14, p. 10). Later tijdens het gehoor gevraagd of verzoeker enige medische verzorging ontving na zijn vrijlating, verklaarde hij: "*Neen, ik was bang om buiten te komen (...)*" (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 14, p. 19). Deze verklaring is tegenstrijdig met verzoekers verklaringen tijdens het tweede CGVS-interview, waar hij stelde dat hij naar een dokter ging, en verduidelijkte: "*Ik ben zelf gegaan (...). Ik ben zelfs niet zo lang gebleven en daarna moest ik weer weg gaan*" (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 12). Toen verzoeker geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde hij dat hij tijdens het eerste CGVS-interview gezegd had dat hij bij een verpleger ging, geen dokter, en dat deze hem oplapte zodat hij voorbij de controleposten kon gaan (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 13), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins kan verschonen. Het feit dat verzoeker niet aanwezig was toen de dreigbrief werd afgegeven en hij aldus uit tweede bron vernomen heeft hoeveel auto's hierbij aanwezig waren, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien hij tijdens het eerste CGVS-interview verklaarde dat er drie auto's aanwezig waren (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 14, p. 10), terwijl hij tijdens het tweede CGVS-interview stelde dat er "*ongeveer twee auto's, ik was er niet bij, maar ongeveer twee*" waren (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 15).

De bestreden beslissing motiveerde aldus terecht dat:

“De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd namelijk aangetast door meerdere inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen:

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u op 20 februari 2010 de man geslagen had in het café, waarna u opgepakt werd. Uw eerste dag in Tikrit was een rustdag, de tweede dag begon u te werken en de derde dag vond het incident in het café plaats (CGVS, gehoorverslag 11 mei 2016, hierna CGVS1, pg 11). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS bleek u dan ineens niet meer in staat te zeggen hoe lang u al in Tikrit verbleef toen het incident plaatsvond. U zei dat u maximum een week in Tikrit was en dat het ook minder kon zijn. Nogmaals gevraagd naar het aantal dagen dat u al in de stad verbleef op dat moment, antwoordde u dat het intussen zes jaar geleden is, dat u geen valse datum kon opgeven en dat u enkel wist dat het in februari 2010 gebeurde, u kon het niet onthouden omdat er in zes jaar tijd heel veel kan gebeuren (CGVS, gehoorverslag 5 december 2016, hierna CGVS2, pg 4). Nochtans was u tijdens het eerste gehoor wel in staat om de zaken nauwkeuriger in de tijd te situeren, hoewel ze toen ook al geruime tijd voor het gehoor plaatsvonden en uw verklaring voor uw vaagheid dus geen steek houdt.

Daarnaast kwamen uw opeenvolgende verklaringen over de gevangenschap van uw vriend Y.A.A. niet overeen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat Y.A.A. een maand in de gevangenis bleef en dan vrijgelaten werd in maart 2010. U was niet honderd procent zeker, maar u hield het op maart 2010. (CGVS1, pg 15). Aangezien u daarnaast verklaarde dat u opgesloten werd in Tikrit in februari en daar drie maanden bleef tot u overgeplaatst werd naar Bagdad, dus ongeveer tot eind mei 2010, zat u zelf nog vast in Tikrit toen Y.A.A. vrijgelaten werd na een maand (CGVS1, pg 9, (...)). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u Y.A.A. na een maand leerde kennen en dat dit twee maanden aan een stuk duurde. Toen u overgeplaatst werd zat Y.A.A. nog vast (CGVS2, pg 5 en 6). U zei ook dat Y.A.A. iets van een vijftig dagen voor uw vrijlating (op 28 oktober 2010) werd vrijgelaten uit de al-Tobji gevangenis in Bagdad wat u telefonisch van hem vernam (CGVS2, pg 6). Dit valt geenszins te rijmen met uw initiële verklaring dat Y.A.A. een maand in de gevangenis bleef. Toen u erop gewezen werd dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeen stemden, ontkende u uw initiële verklaring, zei dat u zo iets niet gezegd had, dat u de exacte data van die zwarte dagen nog kende en dat het misschien een fout was van de tolk of van de interviewer. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Uw verklaringen kwamen niet overeen op meerdere punten, namelijk zowel wat de duur van de vasthouding van uw vriend betreft, als het moment waarop hij vrij kwam, zodat een vertaalfout uitgesloten lijkt. U gaf na het eerste gehoor overigens aan dat u de tolk goed begrepen had en dat u ook de vragen begrepen had (CGVS1, pg 21).

Uw opeenvolgende verklaringen over de contacten die u had met de sjiiitische militie Saraya al Salam na uw vrijlating, stemden evenmin overeen. U verklaarde namelijk enerzijds meermaals dat u één week na uw vrijlating al op het appel geroepen werd op het bureau van de militie (CGVS1, pg 17), anderzijds kon u tijdens het tweede gehoor niet meer zeggen dat u na een week al opgeroepen werd door de militie. U leek in de war en verklaarde dat het enige tijd na uw vrijlating was. Gevraagd om wat nauwkeuriger te zijn, had u het over 50 dagen na uw vrijlating, dan zei u 19 of 20 dagen en dan 55 (CGVS2, pg 9). U bleek u dan ook geenszins te herinneren dat u tijdens het eerste gehoor verklaard had, dat dit na een week zou plaatsgevonden hebben. U voegde dan toe dat u in totaal drie keer bij hen ging en ongeveer om de maand moest terugkeren, wat ook al niet te rijmen valt met uw voorgaande verklaring dat er tussen uw eerste en uw tweede contact met Saraya al Salam drie à vier maanden zat (CGVS1, pg 17 en CGVS2, pg 9). Voorts werd vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat er een aanslag plaatsvond in de Ur wijk in 2014 en dat u toen ondervraagd werd door de militie over de aanslag en dat de volgende keer dat u contact had met hen tijdens uw ontvoering was in december 2014 (CGVS1, pg 10, 19), terwijl u tijdens het tweede gehoor stelde dat u in 2014 slechts één keer contact had met de militie (CGVS2, pg 10). Geconfronteerd met het gegeven dat deze verklaring niet overeen stemde met wat u voordien verklaard had, zei u dat de aanslag niet in juli plaatsvond (...), maar op zeven mei (CGVS2, pg 10). Vervolgens paste u uw verklaring aan en stelde u dat u toch al contact had met de militie voor de ontvoering in december 2014 en dat ze u voordien al kort ondervraagd hadden over de aanslag en dat u dus twee keer in 2014 met hen contact had (CGVS2, pg 11). Het kan niet overtuigen dat u dit voordien niet spontaan vermeldde en eerst met stelligheid verklaarde dat u in 2014 slechts één keer contact had met de militie.

Ten slotte werden ook discrepanties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen in december 2014 en januari 2015. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat u mishandeld werd tijdens uw ontvoering, dat u gewond was, dat u naar huis ging en de eerste hulp

kreeg, maar dat u geen medische verzorging nodig had en dat u bang was om buiten te komen (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat u zelf naar een dokter, of eigenlijk een verpleger, ging om u te laten verzorgen, en dat deze verpleger u oplapte zodat u voorbij de controleposten kon gaan (CGVS2, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat u vorige keer zei dat u bij een verpleger ging, wat geenszins blijkt uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor en wat bovendien nog steeds niet te rijmen valt met uw verklaring dat u bang was om buiten te komen. Daarnaast gaf u twee verschillende versies over het moment waarop u vernam dat Saraya al Salam een dreigbrief had afgegeven aan uw vader. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u 's nachts opgebeld werd door uw vader die zei dat er drie auto's langskwamen, dat ze naar u vroegen en de dreigbrief afgaven (CGVS1, pg 10). Tijdens het tweede gehoor had u het dan over ongeveer twee auto's die langskwamen, dat u er zelf niet bij was, maar dat uw vader twee zei en dat uw vader u rond een uur of drie 's middags opgebeld had om te vertellen over de dreigbrief (CGVS2, pg 15). Dat u zich ineens niet meer zou herinneren dat dit belangrijke telefoontje 's nachts kwam en een volledig ander tijdstip opgaf tijdens het tweede gehoor, duidt erop dat u eender wat verklaarde."

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen. De Raad merkt op dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Waar verzoeker opwerpt dat het strafdossier kopieën bevat omdat het niet mogelijk is het origineel mee te nemen, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de inhoud en vorm van kopieën gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Verzoeker gaat er hoe dan ook aan voorbij dat documenten slechts een begin van bewijs kunnen zijn indien ze worden ondersteund door andere deugdelijke documenten en/of geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hoger reeds gesteld zijn verzoekers verklaringen dermate gebrekkig dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De neergelegde documenten kunnen deze bevindingen slechts versterken, aangezien de Raad van oordeel is dat de documenten onvoldoende garantie bieden op vlak van authenticiteit. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Zijn poging om de asielinstanties bewust te misleiden met valse documenten omtrent zijn asielrelaas ondergraaft zijn geloofwaardigheid dan ook volledig. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 23 , nr. 5), met name de "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016 van Cedoca, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Ook het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van de klacht en de dreigbrief ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet, maar stelt dat hij te getraumatiseerd was om de inhoud van zijn documenten te lezen, hetgeen geen afbreuk aan het feit dat van een asielzoeker verwacht wordt dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Verzoekers onwetendheid met betrekking tot de inhoud van zijn documenten wijst aldus op een manifest gebrek aan interesse voor de essentiële elementen van zijn asielrelaas, hetgeen de ingeroepen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker op ernstige wijze relateert.

De bestreden beslissing motiveerde terecht dat:

"De door u voorgelegde documenten volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen, wel integendeel. Er rezen twijfels bij de authenticiteit van de documenten aangaande uw ontvoering. Zo lijkt het wel heel merkwaardig dat de twee documenten die u voorlegde ter staving van uw ontvoering, namelijk een document van het politiekantoor van al-Shaab en een document van de rechtbank van al-Shaab, precies dezelfde zwarte lijn gebruiken in de hoofding. Deze lijn vertoont op beide documenten op exact dezelfde plaats een knik, wat toch zeer merkwaardig is, gezien ze niet door dezelfde instantie werden afgeleverd. U kon hiervoor geen verklaring verstrekken (CGVS2, pg 14).

Bovendien moest u dan nog toegeven dat u de klacht niet goed gelezen had, omdat u geen tijd had om de klacht na te lezen en u eerder een vrees voor uw leven had (CGVS2, pg 13), wat niet ernstig te noemen is, gezien u nu al meer dan een jaar in België verblijft, zodat u ruimschoots de tijd gehad heeft om de klacht te lezen. Dit getuigt van een gebrek aan interesse in uw eigen vluchtrelaas en de documenten die u zelf voorlegt ter staving van dit relaas, wat niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Toen u gevraagd werd om te vertellen wat in de dreigbrief geschreven wordt, gaf u een uiterst summiere samenvatting – namelijk dat u lid bent van een

terroristische organisatie, wat overigens niet in de brief vermeld wordt (...) en dat er stond 'als we hem zien gaan we hem doden' - en zei u dat u voor de rest het 'niet direct gelezen had', dat er niets positiefs in staat en dat u niet herinnerd wil worden aan het verleden, waarna u begon te klagen over de detailvragen die u gesteld werden (CGVS2, pg 14). Toen u nogmaals de kans geboden werd om te vertellen wat in de brief stond, kon u wel nog enkele zaken toevoegen, doch dit bleef onvolledig (CGVS2, pg 15). U kon zich bijvoorbeeld niet herinneren dat de brief vermeldt dat u een termijn van 24u kreeg om de wijk te verlaten en dat erin vermeld wordt dat u relaties onderhoudt met soennieten. Het feit dat u stukken voorlegt waarvan u de inhoud niet goed kent, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dergelijke kopie van een dreigbrief kan overigens door eender wie mits enig knip- en plakwerk gefabriceerd worden. Het politieel dossier aangaande uw opsluiting in Tikrit en Bagdad in 2010 bevat enkel kopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso al erg gering is. De layout van de vierde pagina roept ook vragen op. De omranding loopt niet door, de onderzijde vertoont een stippellijn, het logo in de achtergrond is uiterst wazig, net zoals het logo op de tweede pagina, en lijkt er maar half op te staan, en waar het document zelf lijkt op te houden, is wel nog een blauwe stempel te ontwaren. Deze merkwaardige layout roept toch vragen op. Uit informatie waar het CGVS over beschikt, blijkt bovendien dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie met documenten en dat er tal van vervalsingen in omloop zijn. Zowat elk Iraaks document kan tegen betaling verkregen worden. Voor zover er nog enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in 2010 opgesloten zou geweest zijn in de gevangenis, dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande duidelijk gebleken is dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daarna persoonlijke problemen kende met de militie Saraya al Salam. Na 2010 maakte u geen aanstalten om Irak te verlaten. U besloot het land pas te verlaten na de vermeende ontvoering en toen u vernam dat Saraya al Salam ook in Kerbala naar u op zoek was. Uit uw verklaringen bleek niet dat u na 2010 nog problemen kende met de Iraakse overheid, het Iraaks politieel en/of justitieel apparaat. De kopie van het huurcontract dat u voorlegde, geeft een indicatie dat u inderdaad als getuige optrad bij een huurovereenkomst, maar ook niet meer dan dat. Dit document zegt immers niets over de problemen die u ten gevolge van die huurovereenkomst zou gekregen hebben met Saraya al Salam. De kopieën van foto's van leden van Saraya al Salam tonen evenmin aan dat u zelf problemen kende met deze militie. Hetzelfde geldt voor het filmpje van een manifestatie dat u voorlegde en de opname van een aanslag. De verklaring van de arts waarin opgelijst wordt welke littekens u hebt doet evenmin iets af aan de gedane vaststellingen. In dit schrijven wordt vermeld dat deze littekens het gevolg zouden zijn van een bomaanslag van oktober 2010, wat geenszins overeenstemt met uw verklaring dat de littekens het gevolg zijn van foltering. Dit schrijven van dr. J. is dan ook niet dienstig om de door u beweerde foltering aan te tonen.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk de kopie van uw identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de bewonerskaart en de kieskaart van uw vader en de kopie van de rantsoenkaart van uw familie, geven een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen niets af aan de hogervermelde vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas. U legde geen documenten voor die uw vertrekdatum uit Irak, die u zich niet exact kon herinneren, en reisweg konden staven. U verklaarde dat u uw paspoort verloor samen met andere persoonlijke bezittingen toen u achtervolgd werd door de Hongaarse politie (CGVS1, pg 8)."

Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal geen analyse heeft gemaakt van het risico van verzoeker als zijnde lid van een bepaalde etnische of andere groep, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevantie elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissing over de asielaanvraag, alsook dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Verzoeker heeft noch in zijn verzoekschrift, noch gedurende zijn asielprocedure (CGVS-vragenlijst, stuk 24; CGVS-gehoorverslag 1, stuk 14; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7), enige vrees voor vervolging omwille van zijn lidmaatschap tot een bepaalde groep geponeerd, afgezien van deze gerelateerd aan zijn asielrelaas dat evenwel reeds ongeloofwaardig bevonden is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 23, nr. 1-4) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad."* van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoeker aangeeft dat de landeninformatie van de Commissaris-generaal niet langer actueel is, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 februari 2017 van Cedoca heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verder brengt verzoeker geen enkele aanwijzing, wat zijn persoonlijke situatie betreft, aan die de bovenstaande beoordeling ondermijnt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP